Dosarul nr. 4-2983/2025
4-25162514-12-4-20112025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

07 mai 2026 mun. Chişinău
Judecătoria Chişinău sediul Ciocana,
În componenţa:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Roman Mazureţ
grefierului Filoteia Anghel

Examinând în şedinţă publică, cauza contravenţională pornită în privinţa lui ***** *****, născută la *****, IDNP – *****, domiciliată în *****, care se învinuieşte în săvârşirea contravenţiilor prevăzute de art. 318 alin. (1) şi art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional, instanţa de judecată,–

C O N S T A T Ă:

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. 026-1386/2025 din 07 noiembrie 2025, cet. ***** *****, este învinuită de faptul că, avînd calitatea de debitor nu execută intenţionat şi se eschivează de la executarea a documentului executoriu, la fel aceasta avînd calitatea de debitor nu a executat cerinţele executorului judecătoresc Ungureanu Oleg, fiind înştiinţată legal despre necesitatea prezentării nu s-a prezentat la biroul executorului judecătoresc, prin ce este învinuită în săvârşirea contravenţiilor prevăzute de art. 318 alin. (1) şi art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional.

Procesul contravenţional, pornit în privinţa lui ***** *****, în baza prevederilor art. 421 alin. (3) din Codul Contravenţional, a fost remis de către agentul constatator spre examinare instanţei de judecată.

Agentul constatator, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, reprezentantul victimei cît şi persoana învinuită ***** *****, în şedinţa de judecată, nu s-au prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (2) şi (3) din Codul Contravenţional, instanţa a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Studiind materialele dosarului contravenţional raportat la temeiurile de drept material şi procesual care guvernează speţa dedusă judecăţii, instanţa de judecată consideră că procesul contravenţional urmează a fi încetat din considerentele expuse infra.

În sensul art. 462 alin. (5) din Codul Contravenţional, atunci când examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii:

a) încetarea procesului contravenţional; sau

b) declararea vinovăţiei persoanei care a comis contravenţia imputată şi, după caz, stabilirea sancţiunii contravenţionale, aplicarea măsurii de siguranţă sau înlăturarea executării sancţiunii.

În conformitate cu art. 7 din Codul Contravenţional, persoana pate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit art. 10 din Codul Contravenţional, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenţionale şi se manifestă sub două forme prin intenţie sau din imprudenţă.

Intenţia este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudenţa constă din faptul, că persoana care săvârşeşte fapta îşi dă seama şi prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod uşuratic vor putea fi evitate.

Pentru a purcede la analiza existenţei sau inexistenţei faptelor contravenţionale, prioritar instanţa de judecată va analiza cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenţie prin raportarea acestuia la cerinţele imperative prevăzute de legea contravenţională prin prisma existenţei temeiurilor de declarare a nulităţii absolute sau relative.

Verificînd legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie, analizînd cuprinsul acestuia prin raportare la cerinţele prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii absolute, instanţa de judecată constată că dispoziţiile legale în materie au fost respectate. *Astfel, procesul-verbal nu cuprinde toate menţiunile prevăzute de art. 443 din Codul Contravenţional, însă acestea nu afectează în mod esenţial fondul cauzei*, iar sub sancţiunea nulităţii absolute, descrierea faptei fiind detaliată, cu arătarea tuturor împrejurărilor în care contravenţia a fost săvârşită, inclusiv a datelor de identitate ale făptuitorului, fiind indicat locul săvîrşirii acesteia, figurînd semnătura agentului constatator precum şi a contravenientului.

Astfel, calificarea faptei constituie stabilirea caracterului acesteia, încadrarea în textul de lege care o prevede şi o sancţionează şi determinarea

în fapta comisă, a condiţiilor cerute de norma de incriminare pentru existenţa acestei fapte. Acţiunile contravenţiilor prevăzute de art. 318 alin. (1) şi art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional, se manifestă prin împotrivirea persoanei să execute hotărârea judecătorească şi care se exprimă oral sau în scris.

Latura subiectivă se manifestă numai prin intenţie directă, adică făptuitorul conştientizează că, prin acţiunile sau inacţiunile sale nu execută intenţionat sau se eschivează de la îndeplinirea hotărârii instanţei de judecată și dorește acest rezultat.

Instanţa de judecată a stabilit, că executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri posibile şi necesare în vederea stabilirii existenţei surselor financiare, imobilelor pe numele debitorului, surse financiare bancare, altor bunuri, care în rezultatul aplicării procedurilor de executare ar fi posibil de dispus pentru stingerea datoriilor debitoriale părţii vătămate, lăsînd aceste măsuri pe seama debitorului.

La caz, instanţa de judecată ajunge la concluzia, că agentul constatator nu a prezentat probe precum, că cet. ***** ***** se eschivează cu rea voinţă de la executarea hotărîrii judecătoreşti, nu o execută intenţionat și dorește acest rezultat.

Mai mult, executorul judecătoresc nu specifică prin care anume acţiuni sau inacţiuni s-a manifestat neîndeplinirea cerinţelor executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare. Nu este clar din conţinutul procesului-verbal cu privire la contravenţie prin ce s-ar fi manifestat împiedicarea executării de către cet. ***** ***** a documentului executoriu.

Instanţa constată că agentul constatator nu a realizat o descriere concretă a contravenţiei, cu specificarea acţiunii autorului şi a tuturor circumstanţelor de natură a-i conferi faptei acest caracter. Or, cerinţa este imperativă, pentru că raţiunea instituirii ei a fost aceea de ai permite instanţei cercetarea legalităţii actului constatator prin stabilirea faptelor materiale și verificării încadrării juridice.

Studierea materialelor cauzei contravenţionale, cercetarea lor judecătorească de asemenea nu a stabilit probe pertinente, concludente şi utile prin care s-ar fi dovedit afirmaţiile aduse de agentul constatator cu privire la acuzaţiile aduse lui ***** ***** referitor la comiterea de către acesta a contravenţiilor prevăzute de art. 318 alin. (1) și art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional.

Astfel, din actele anexate de executorul judecătoresc, reiese că, acesta nu a întreprins măsuri necesare într-u executarea documentului executoriu, nu s-a deplasat la adresa debitorului, care conform fişei personale, aceasta are

domiciliu în *****, în scopul identificării acesteia, identificării bunurilor şi de a aplica sechestru asupra acestora, pînă la proba contrarie, tot din materialele dosarului rezultă că, executorul judecătoresc nu a întreprins vreo acţiune dacă persoana învinuită se află pe teritoriul Republicii Moldova, de menționat este și faptul că, lipsește la caz și răspunsul IP „Agenţia Servicii Publice”, pentru a vedea dacă făptuitorul deține careva bunuri pe teritoriul țării, contrariul nefiind dovedit prin probe ce ar corespunde criteriilor prevăzute de art. 425 alin. (5) din Codul Contravenţional.

Instanţa atestă că, acuzațiile aduse urmau a fi specificate în mod corespunzător cu specificarea particularităţilor existente în cazul în care există probe pertinente, concludente şi utile de a concluziona asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei acestei persoane.

În conformitate cu art. 425 alin. (1) şi (3) din Codul Contravenţional, probele reprezintă elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod, care servesc la constatarea existenţei sau a inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. Aprecierea probelor se face de către persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cu privire la acestea în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei şi în baza legii.

În conformitate cu art. 425 alin. (5) din acelaşi Cod, sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prevederile codului.

Prin urmare, în acţiunile lui ***** ***** lipseşte intenţia directă de a nu executa hotărârea instanţei de judecată sau nu o execută intenţionat. Nu au fost prezentate nici probe care ar indica la neîndeplinirea fără motive a cerinţelor executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare sau probe care ar împiedica executarea documentului executoriu.

Potrivit art. 375 alin. (1) din Codul Contravenţional, persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

La caz, instanţa reţine, că executorul judecătoresc nu a prezentat probe pertinente în susținerea acuzării imputate făptuitorului, învinuirea purtând un caracter mai mult formal, din care nu rezultă faptul eschivării intenționate sau refuzul executării hotărârii instanţei de judecată în cadrul procedurii de executare precum şi acţiuni care ar împiedica executarea documentului executoriu.

În acest context, agentul constatator nu a analizat toate elementele constitutive ale contravenţiei şi nici probele încuviinţate făptuitorului, adică

nu a făcut referire la elementele de fapt, care ar fi putut justifica concluzia vinovăţiei lui ***** ***** în comiterea contravenţiilor şi calificarea acţiunilor lor în baza art. 318 alin. (1) şi art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional.

Mai mult, executorul judecătoresc dispune şi de alte posibilităţi legale de a executa hotărîrea judecătorească rezultate din art. 22 din Codul de Executare.

Curtea Europeană în cauza *Ziliberberg vs Moldova, nr. 61821/00 din 01.02.2005,* reiterează că, pentru a determina dacă o contravenţie poate fi calificată ca avînd un caracter „penal" în sensul prevederilor Convenţiei, prima chestiune care trebuie determinată este dacă textul normei de drept care defineşte contravenţia aparţine, în sistemul legal al statului reclamat, legii penale; apoi trebuie determinată natura contravenţiei şi, în sfârşit, natura şi gradul de severitate al pedepsei care poate fi aplicată persoanei care se face vinovată de comiterea contravenţiei.

Constatările enunţate determină instanţa de a înceta procesul contravenţional intentat în privinţa lui ***** ***** pentru comiterea contravenţiei prevăzute de art. 318 alin. (1) şi art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional.

În conformitate cu jurisprudenţa relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăţia inculpatului prin adoptarea unor soluţii motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil: „în cazul în care instanţele judecătoreşti naţionale se abţin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părţii care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susţinere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil. (*Ruiz Torija v. Spania*, 9 decembrie 1994, § 29; *Papon v. Franţa (nr. 2)*, dec., 15 noiembrie 2001; *Boldea v. România*, 15 februarie 2007, § 30).

Cu privire la contravenţia a cărei comitere a fost reţinută în sarcina lui ***** *****, instanţa a observat că în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul-verbal de contravenţie înaintat de către agentul constatator, prin probe certe şi de netăgăduit, astfel încât în favoarea persoanei acţionează principiul „*in dubio pro reo*".

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul Contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

În acest context, cercetând materialele cauzei contravenţionale, instanţa de judecată menţionează că, de către agentul constatator nu au fost prezentate careva probe în susţinerea faptelor invocate în procesul-verbal cu privire la contravenţie din 07 noiembrie 2025, fapt ce denotă că agentul constatator nu a întrerpins careva acţiuni prevăzute la art. 440 din Codul Contravenţional.

Faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită persoana, potrivit principiului „*in dubio pro reo*". În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul „*in dubio pro reo*" este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă. De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul Contravenţional şi, în special, potrivit principiului „*in dubio pro reo*", toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare „*ex propriis sensibus*" a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

În circumstanţele date, potrivit principiului „*actori incumbit probation*", cel ce face o afirmaţie în faţa judecăţii trebuie să o şi dovedească, astfel, instanţa de judecată reiterează că, de către agentul constatator nu au fost acumulate careva probe care ar fi demonstrat comiterea de către ***** ***** a contravenţiilor imputate.

Conform art. 461 din Codul Contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată existenţa unui temei din cele prevăzute la articolele 441 şi 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

Conform art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul citat, procesul contravenţional pornit încetează, dacă nu există fapta contravenţională.

Prin urmare, se va înceta procesul contravenţional intentat de către agentul constatator – executorul judecătoresc Ungureanu Oleg în baza procesului-verbal nr. 026-1386/2025 din 07 noiembrie 2025 de constatare a faptelor contravenţionale prevăzute de art. 318 alin. (1) şi art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional în privinţa lui ***** *****, din motivul inexistenţei faptei contravenţionale.

În baza celor relatate, conducându-se de prevederile art.art. şi 441 alin. (1) lit. a), 460-462 din Codul Contravenţional, instanţa de judecată,-

H O TĂ R Ă Ş T E :

Se încetează procesul contravenţional intentat de către agentul constatator, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg în baza procesului-verbal nr. 026-1386/2025 din 07 noiembrie 2025 de constatare a faptelor contravenţionale prevăzute şi sancţionate de art. 318 alin. (1) și art. 319 alin. (1) din Codul Contravenţional în privinţa lui ***** *****, din motivul inexistenţei faptei contravenţionale.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile, la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Preşedinte al şedinţei,
Judecător Roman MAZUREȚ